

കിരസ്താട്ട കുടുംബം പഴയകാലം മുതൽ പ്രസിദ്ധമായിട്ടുണ്ട്. വൈദ്യശാസ്ത്രപ്രവിണരായവരുടെ പരമ്പര അതിനും അവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നിട്ടില്ല. വർഷവൈദ്യത്തിലും റോമുലി പ്രയോഗങ്ങളിലും മറ്റു ചികിത്സകളിലും അതിസമ നിരവായ അനവധി ആളുകൾ ആ കുടുംബത്തിൽ ചിരന്നിട്ടുണ്ട്. ആ കൊച്ചു ഗ്രാമത്തെ മറ്റുള്ളവർ അറിയുന്നത് 'കാരസ്താട്ട കുടുംബ'ത്തിന്റെ പേരിലാണ്. അന്യന്മാട്ടിൽ നിന്ന് അവിടെ അധികം ആളുകൾ വരാറുള്ളതും വൈദ്യന്മാരെ കണ്ടു കാര്യങ്ങൾ സംശയിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയായിരിക്കും. പഴയ പാരമ്പര്യം പോലെ ഇന്നും ആ കുടുംബത്തിന്റെ പേര് പ്രശസ്തമാണ്.

ആ കൊച്ചു ഗ്രാമം പ്രകൃതിഭംഗിക്കു പേരുകേട്ടതാണ്. അതിന്റെ നടുവിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന ആററിൽ ആണ്ടിലെല്ലാക്കാലവും വെള്ളം നിറഞ്ഞുകാണാറില്ല. മിക്കവാറും ആളുകൾ നടന്ന് ആറു കടക്കുകയാണ് പതിവ്; അത്രയ്ക്കു വെള്ളമേ അതിൽ ഉണ്ടായിരിയ്ക്കൂ. വട്ടക്കേക്കരയുടെ കിഴക്കുഭാഗത്ത് കുന്നുകളാണ്. വേനൽക്കാലമായാൽ കുന്നിൻപുറത്ത് ഉയർന്നു പന്തലി

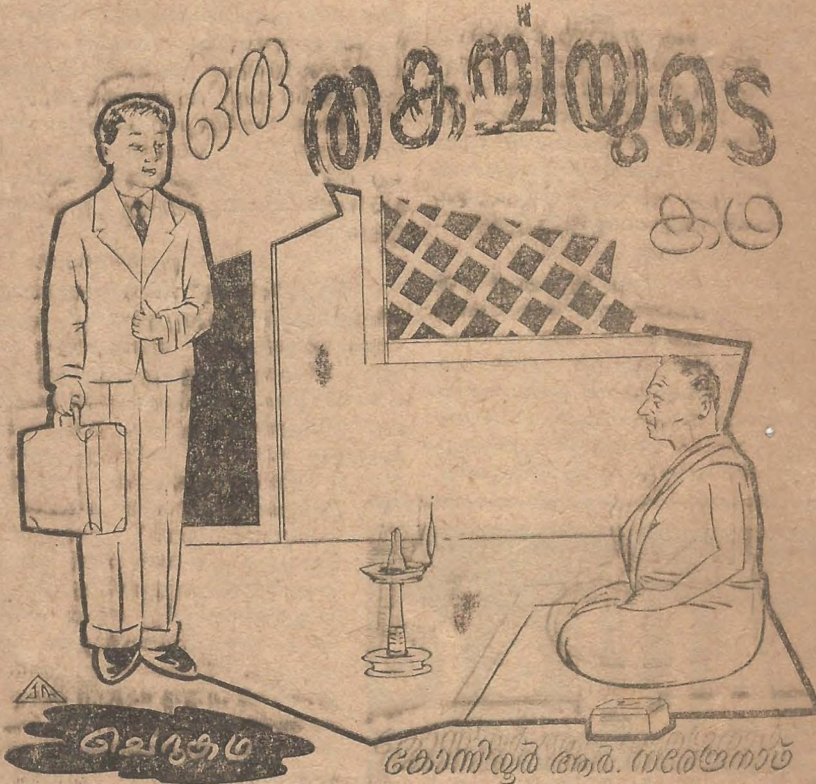
ച്ചിനില്ലെന്ന ഇലവുമരങ്ങൾ പുഷ്പിച്ചു നിൽക്കുന്നതു കാണാം. ചുവന്ന പട്ടു വീശി ചുതുപോലെ തോന്നും, ദൂരെനിന്നു നോക്കിയാൽ, ഇടയ്ക്കിടെ ഉന്തിയുയർന്ന തീർക്കുന്ന പാറക്കെട്ടുകളും കാണാനുണ്ട്. കൊച്ചു കുന്നുകൾക്കു പുറത്ത് ആകാശത്തിലുയർന്നി, വെള്ളിമോലങ്ങൾ കൂടെയുണ്ടെ ആശ്ചര്യപ്പെടിക്കുന്ന, സമുദ്രപർവ്വതനിരയുടെ നീല മരായ കാണാം. വെള്ളിമോലങ്ങൾ എന്തൊക്കെയോ രഹസ്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞുമായി ഗിരിമാജനെ അറിയിക്കുകയാണെന്നു തോന്നും. അതു നോക്കി ആരും അല്ലനോ മെങ്കിലും നില്ലാതിരിക്കുകയില്ല. കുന്നിൻപുറങ്ങൾ വിട്ട് കുടിസമലങ്ങളിലേക്കു റാങ്ങിയാൽ അവിടെയാകെ പരന്നുകിടക്കുന്ന കൃഷിഭൂമികളാണ്. പൂർണ്ണകാടങ്ങൾ ലോകമെല്ലാം കാണപ്പെടുന്ന ഭാവത്തോടെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു നില്ക്കുന്ന കേരളവൃക്ഷങ്ങൾ; ഫലസമൃദ്ധികൊണ്ട് ശിഖരങ്ങൾ കുന്നിത്തുനില്ക്കുന്ന തൈമാവുകൾ. എവിടെയും സാമ്പ്രപ്പിയുടെയും വിഭവസമൃദ്ധിയുടെയും പ്രതീകങ്ങൾ തന്നെ. മാനുഷം വിഴുന്നരുക്കുന്നതോടെ കാത്തുനിൽക്കുന്ന കർഷകരുടെ കുട്ടികളുടെ പാട്ടുകൾ വിനോദങ്ങളും അവിടത്തെ അന്തരീക്ഷം സജീവമാക്കുന്നുണ്ട്. ഏതാനായിരം കേരളക്കുഞ്ഞുവരെ കൊച്ചുഗ്രാമങ്ങളിൽ നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്ന കാഴ്ചകളെല്ലാം അവിടെയും നമുക്കു കാണാവുന്നതാണ്.

ഈ കൊച്ചുഗ്രാമത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ കുടുംബമാണ് കാരസ്താട്ട കുടുംബം. ധനത്തിന്റെ കൂടുതൽകൊണ്ട് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രസിദ്ധിയും വിഖ്യാതമല്ല അതിനുള്ളത്. പണ്ടുകാലംതൊട്ട്, പരമ്പരയാ വേദനയില്ലാതാക്കാറുള്ള വേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന വിദ്യാന്മാർ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള സ്തോമസമ്പത്താണ് അതിനു നിദാനം. ഏതൊരാളും ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഉന്നതമായ ബഹുമതി, സ്തോമപുഷ്പം ആ ഗ്രാമീണർ ആ കുടുംബക്കാർക്ക് നിർലോഭം നൽകിവരുന്നുണ്ട്.

ഈ കൊച്ചുഗ്രാമത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ കുടുംബമാണ് കാരസ്താട്ട കുടുംബം. ധനത്തിന്റെ കൂടുതൽകൊണ്ട് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രസിദ്ധിയും വിഖ്യാതമല്ല അതിനുള്ളത്. പണ്ടുകാലംതൊട്ട്, പരമ്പരയാ വേദനയില്ലാതാക്കാറുള്ള വേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന വിദ്യാന്മാർ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള സ്തോമസമ്പത്താണ് അതിനു നിദാനം. ഏതൊരാളും ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഉന്നതമായ ബഹുമതി, സ്തോമപുഷ്പം ആ ഗ്രാമീണർ ആ കുടുംബക്കാർക്ക് നിർലോഭം നൽകിവരുന്നുണ്ട്.

ഒരു പഴയ നാലുരകുടുംബം അത്. വിനിയുള്ള കിഴക്കേ മുററത്ത് വെള്ളമണൽ വാടിയിട്ടുണ്ട്. മുററത്തിന്റെ അതിരുകളിൽ തുളസിയും, തേന്റിയും, അശോകവും, അരളിയും കൊട്ടുവേലിയും, കൊച്ചുമുല്ലയും ഭംഗിയായി നട്ടുപിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അശോകം പുഷ്പിച്ചത് അലുക്കിട്ട കടപോലെ അവിടെ അഴകോടെ നിൽക്കുകയാണ്. കിഴക്കേ മുററത്തിന്റെ തെക്കേ കോണിൽ നില്ക്കുന്ന വരിക്കപ്ലാറിന്റെ മുമ്പിൽ അസ്ഥിപ്പെട്ട കളം തിരികൊട്ടുന്നതുള്ള കൽച്ചിട്ടുകളും ഉണ്ട്. കുറവല്ല. വടക്ക് വൻപൻ പുളിച്ചിമാവ് തലയെടുത്തു നില്ക്കുകയാണ്. ആ മുററത്ത് കാലുകുത്തുന്ന ഏതൊരാളിനും ഏതോ ആക്രമവനത്തിൽ ചെന്നെത്തിയമാതിരി ശാന്ത അനുഭവപ്പെടും. സൂക്ഷ്മശീതളമായ അന്തരീക്ഷം. ബഹുമാനപൂർവ്വം തുങ്ങിനില്ക്കുന്ന നാലമ്പാളുകളെങ്കിലും ഓലമേഞ്ഞ ആ വീടിന്റെ പുരുഷത്തിനു സമീപം ഉണ്ടായിരിക്കും. വലിയ വൈദ്യനെ കാണാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ച് രോഗശാന്തി വരുത്തുവാൻ അവിടെ എത്തിയിട്ടുള്ളവരായിരിക്കും അധർ. വലിയ വൈദ്യന്റെ സമയം കാത്ത് വടക്കേ പറമ്പിലെ ഇലഞ്ഞിത്തണലിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന വരും സാധാരണ കുറവല്ല. വിദേശത്തുനിന്ന് വൈദ്യനെ കാണാൻ വന്നുചേരുന്ന വരുപോലും ആദരവോടെ മാത്രമേ അവിടെ പെരുമാറാറുള്ളൂ. ആ ചുറ്റുപാടിൽത്തന്നെ അങ്ങിനെ യൊരു ഗുരവരം അനുഭവപ്പെടും.

കുഞ്ഞുപിള്ള വൈദ്യൻ പഴയ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് വൈദ്യം അഭ്യസിച്ചു വന്നിട്ടുള്ള ആളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാർണ്ണവന്മാരിൽ നിന്ന് നേരിട്ട് അദ്ദേഹം റോമുലി പഠിച്ചു. അവിടെ, ശിഷ്യനെന്ന നിലയിൽ അവരോടൊത്ത് രോഗികളെ നോക്കിയും ചികിത്സ നിശ്ചയിച്ചും ആണ് അദ്ദേഹം വൈദ്യവിദ്യ അഭ്യസിച്ചത്. പെരുമാറ്റത്തിലും പ്രവൃത്തിയിലും കലി

കുഞ്ഞുപിള്ള വൈദ്യൻ പഴയ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് വൈദ്യം അഭ്യസിച്ചു വന്നിട്ടുള്ള ആളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാർണ്ണവന്മാരിൽ നിന്ന് നേരിട്ട് അദ്ദേഹം റോമുലി പഠിച്ചു. അവിടെ, ശിഷ്യനെന്ന നിലയിൽ അവരോടൊത്ത് രോഗികളെ നോക്കിയും ചികിത്സ നിശ്ചയിച്ചും ആണ് അദ്ദേഹം വൈദ്യവിദ്യ അഭ്യസിച്ചത്. പെരുമാറ്റത്തിലും പ്രവൃത്തിയിലും കലി

നതും തികഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന രീതി അങ്ങിനെ അദ്ദേഹത്തിനും കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. സ്തോമപുഷ്പം തികഞ്ഞ ഉത്തരാദിയാലോ ഓരോ തുത്തരിലും കാണിച്ചുവന്നിരുന്ന പാരമ്പര്യം ആണ് ആ കുടുംബത്തിന് പേരും പെരുമയും വളർത്തിയത്. രോഗിയുടെ യോ ആശ്രയിക്കുന്ന വരുക്കോയ കഴിവനുസരിച്ച്, പ്രതിഫലം സ്വീകരിക്കുന്നതാണ് പതിവ്.

കുഞ്ഞുപിള്ളവൈദ്യന് കാണുന്നത് അമ്പത്തേഴു വയസ്സ് പ്രായം തോന്നിക്കും. പുളിയിലക്കരയൻ റോമുലിട്ടുള്ളത്, പുളിക്കരയൻ തോർത്തു തോളത്തിട്ട് ആണ് അദ്ദേഹത്തെ കാണാറുള്ളത്. കഷണിയുണ്ട്. നെററിയിൽ ഭസ്സും പുരി, നടുക്കു ചന്ദനവും അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ദേവിപ്രസാദവും അണിഞ്ഞിരിക്കും. നല്ല പ്രാഡിയും കലീനതപും വൃക്കമായി ദ്രോതിപ്പിക്കുന്ന പ്രകാശമുള്ള കണ്ണുകൾ. മിക്കവാറും ക്ഷാരം ചെമ്പു മുഖമല്ല. കാർമിശകൾ മൂക്കുലും നരച്ചുപോയത്. നല്ല പുഴുപ്പുള്ള ശരീരം. നെഞ്ചത്തു ധാരാളം രോമം. ഗുരവരം തോന്നിപ്പിക്കുന്ന കടവയറ്. അധികം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച കണ്ണുപിള്ള വൈദ്യന് അതൊരഭംഗിയായി തോന്നുകയില്ല. കാലിൽ മെതിയടിയാണിടാവ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസാരം സാവധാന

ത്തിലാണ്. എണ്ണ തിര ഉയർത്തി പറയാറില്ല. ഓരോ അടിയും ഉറപ്പിച്ചുറപ്പിച്ചു മുപ്പോട്ടു നിങ്ങളെ നുപോലെ തോന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസാരം കേട്ടാൽ.

വലിയവൈദ്യൻ നാലു മക്കളുണ്ട്, മൂന്നു പേർ പെൺമക്കളാണ്. രണ്ടാമത്തെയാൾ—സോമശേഖരൻ—മെഡിക്കൽ കോളജിൽ അവസാനത്തെ വർഷം ആണ്. മകനെ മെഡിക്കൽ കോളജിൽ അയച്ചു വൈദ്യശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കണമെന്ന അധിപനും കണ്ണുപിള്ളവൈദ്യന്റെ ആരം. ആദ്യം മുതൽക്കേ അതിനു വേണ്ടവിധത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമാണ് സോമശേഖരൻ നൽകിയതു്. കൊച്ചു കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ കുറച്ചു സംസ്കൃതം അഭ്യസിപ്പിച്ചെങ്കിലും പിന്നീടു് അതു തുടർന്നില്ല. സംസ്കൃതപള്ളിക്കുടത്തിൽ അവനെ അയച്ചതുമില്ല. മറ്റുള്ളവരെല്ലാം മറവിംഗ്ലീഷിനു മക്കളെ പഠിപ്പിച്ചു് കോളജിൽ ചേർക്കുമ്പോൾ തന്നെപ്പോലെ സൗകര്യമുള്ള ആൾ മകനെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുവാൻ വിട്ടുനൽകേണ്ടിനെ? എന്നു തന്നെയുമല്ല സംസ്കൃതപള്ളിക്കുടത്തിൽ അയച്ചാൽ പിന്നീടു് മെഡിക്കൽ കോളജിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു് പിന്നെയും വർഷങ്ങൾ വളരെ ചിലവായ്ക്കേണ്ടിവരുമല്ലോ. അതിനാൽ സോമശേഖരനെ ഇംഗ്ലീഷ് മീതിയിൽ തന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു് കണ്ണുപിള്ളവൈദ്യൻ ഉറച്ചു.

അവരുടെ ഗ്രാമത്തിൽ അക്കാലത്തു് ഫൈസ്കൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ വെളിയിൽ—പട്ടണത്തിൽ—മകനെ നേരത്തെ പഠിക്കാനയച്ചു. അദ്ധ്യക്ഷനായ മകൻ വീട്ടിൽ വരാറുള്ളു. പഴയതിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ചുറ്റുപാടിൽ മകനെക്കണ്ടു വളർന്നു. സോമശേഖരൻ പഠിത്തത്തിനു പിന്നോക്കമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും അതിസമർത്ഥനായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഇൻറർമീഡിയേറ്റും ബി. എ. യും അയാൾ പാസ്സായി. മെഡിക്കൽ കോളജിൽ കുറച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടിയാണെങ്കിലും പ്രവേശനവും കിട്ടി. അവിടുത്തെ വിദ്യാഭ്യാസവും അപസാനിപ്പിച്ചു് സോമശേഖരൻ മടങ്ങി നാട്ടിൽ എത്തിയിരിക്കുകയാണ്.

പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള ചെറുസമ്പ്രദായത്തിൽ നല്ല പഠിപ്പി സിദ്ധിച്ച മകൻ തന്നോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ രണ്ടു സമ്പ്രദായങ്ങളുടെയും നല്ല വശങ്ങൾ ഇണക്കിച്ചേർത്തു് പൊതുജനോപകാരപ്രദമായ വിധം കൂടുതൽ പ്രവർത്തിക്കാമെന്നു് കണ്ണുപിള്ള വൈദ്യൻ ആഗ്രഹിച്ചു. മകനെ അതിലേക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുവാനായി അയാളുടെ ശ്രമം. പട്ടണത്തിലെ പശ്ചാത്തലമാണ് സോമശേഖരൻ കൂടുതൽ പിടിച്ചത്. ആ കൊച്ചു ഗ്രാമത്തിലെ ചുറ്റുപാടിൽ അയാളൊരു അധികപ്പറ്റാരായിത്തീർന്നു തോന്നിത്തുടങ്ങി. അപ്പന്റെ ആഗ്രഹത്തിനു വിപരീതമായി പറയുന്നതിനു് കുറച്ചൊരു വിഷമവും ഉണ്ട്. ഈ ഗ്രാമത്തിൽ ഇങ്ങനെ വൈദ്യനായിക്കഴിയുന്നതു് വല്ലാത്ത മുഷിപ്പൻ പണിയായിരിക്കുമെന്നായിരിക്കുന്നതും. എന്നതെന്നെയുമല്ല, അയാൾ അഭ്യസിപ്പിച്ച കൗണ്ടർ വിദഗ്ദ്ധമായി പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള ചുറ്റുപാടു് അവിടെ തീരെയില്ല. അയാളുദ്ദേശിക്കുന്ന വിധം രോഗനിർണ്ണയം ചെയ്യുവാനോ പ്രതിവിധി പ്രയോഗിക്കുവാനോ യാതൊരു ഉപകരണങ്ങളുമില്ല. അവയുടെ അഭാവത്തിൽ അയാളുടെ അറിവു് പ്രയോജനകരമായി എങ്ങിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തും? അയാൾ കുറിച്ചുകൊടുക്കുന്ന മരുന്നുകൾ വാങ്ങാൻ ആളുകൾ ഔഷകളിൽ പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ ഗ്രാമത്തിൽ നിന്നു് പത്തും ഇരുപതും നാഴിക നടന്നുവേണം ഔഷത്തിൽ ചെന്നു ചേരാൻ. ഇങ്ങനെ ഒഴിഞ്ഞുകോണിൽ കിടന്നാൽ, തന്റെ അറിവുകൊണ്ടു് ആക്കു് എങ്ങിനെ പ്രയോജനമുണ്ടാകും?

ആളുകൾ മൂന്നു കഴിഞ്ഞു. സോമശേഖരനിൽ നിന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചതൊക്കെയും സഫലമെന്നോടൊപ്പം കണ്ണുപിള്ള വൈദ്യൻ ലഭിച്ചില്ല. വല്ലാത്ത വെറുപ്പും അലസതയും അവക്കുതന്നെ മകന്റെ ചെറുപ്പമാറാത്തിൽ വൈദ്യൻ ദർശിച്ചു തുടങ്ങി. ഭിവസങ്ങൾ കഴിയും തോറും അവ വർദ്ധിച്ചു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പനും മകനും ഒന്നിച്ചു് രോഗികളെ നോക്കുന്ന പതിവു് ക്രമേണ കുറഞ്ഞു. മിക്കവാറും അങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ, ഒഴിഞ്ഞുപോകുന്നതു് സോമശേഖരന്റെ പതിവായി. പ്രത്യേകം പറഞ്ഞാൽ പോലും മകൻ അതു കൂട്ടാക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. ആ നാട്ടിൽ പുറത്തു് ഇങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടിയാൽ തന്റെ പഠിപ്പുകൊണ്ടു് ഒരു ഫലവും ഉണ്ടാകുകയില്ലെന്നു് സോമശേഖരൻ വിശ്വസിച്ചു. ഒരു ദിവസം ഏതോ രോഗിയെ നോക്കുന്നതിനു വേണ്ടി വരുവാൻ അപ്പൻ അയാൾക്കു് ആളയച്ചു. അയാൾ പോയില്ല. അവക്കുതന്നെയും അതൃപ്തിയുടെയും വളർച്ച കണ്ണുപിള്ള ഇതുവരെ സമിച്ചു. ഇതുവരെ ആരും അയാളെ അന്വസരി

ക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. അകത്തു് ആളിക്കത്തിയ രോഷാനി അടക്കാനാവാതെ അയാൾ വിഷമിച്ചു. പുതുവത്തു് അങ്ങോട്ടു കൂട്ടിലിട്ടു വെട്ടുകിളപ്പോലെ അയാൾ നടക്കുകയാണ്. അന്വസരണ കേട്ടു്...അതു് അയാളുടെ കുടുംബത്തിൽ ഇന്നുവരെ ആരും ചെയ്തിട്ടുള്ളതല്ല. ഇത്രയും വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തിട്ടു്.....ഇവൻ ഇപ്പോൾ...സോമശേഖരൻ ഇരിക്കുന്ന മുറിയിലേക്കു് അയാൾ പോയി. ചാരുക്കസേരയിൽ മലർന്നു കിടന്നു് വർത്തമാനക്കുടലാസു് വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സോമൻ മെതിയടിയുടെ ടക്, ടക് ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ തന്നെ അപ്പന്റെ വാവാണെന്നു് മനസ്സിലാക്കി. ഒരേ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു മട്ടിൽ പത്രം തുടന്നു വായിച്ചു. മുറിയിൽ കടന്നുവന്ന കണ്ണുപിള്ള വൈദ്യന്റെ ദേഷ്യം മകന്റെ അവക്കുണ്ടാവാം കൊണ്ടു് പതിയടങ്ങായി.

‘എടാ!—’ അയാൾ ഗളങ്ങിച്ചു. സോമശേഖരൻ അനങ്ങിയില്ല. ‘എടാ! നിന്നാടാ പറയുന്ന! നീ അന്വസരണക്കേട്ടു് തുടങ്ങിയാ?’

സോമശേഖരൻ നിശ്ശബ്ദനായി പത്രം വായന തുടർന്നു. വൈദ്യന്റെ കോപം അടങ്ങിയില്ല. അയാളുടെ ശരീരമാകെ വിറയ്ക്കുകയാണ്. കോപവും വിഷാദവും കലർന്നു മുഖഭാവം. ‘ഇതിനാണോ നീ ഇത്രയും പഠിച്ചതു്?’ ‘പഠിച്ചതുകൊണ്ടു് ഉപയോഗം ഉണ്ടാക്കാൻ അവസരം...’ ‘അവസരത്തിനൊരു ഇവിടുള്ള വിഷമം?’ ‘കുടുംബം വല്ലാതെ എണ്ണ കുച്ചാനും അല്പ ഞാൻ പഠിച്ചതു്.’ ‘അപജ്ഞയോടെയാണ് സോമശേഖരൻ അതു പറഞ്ഞതു്. കയ്യിൽ നിവർത്തിപ്പിടിച്ചിരുന്ന വർത്തമാനപ്പത്രം അവൻ താഴെ വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ടു് കസേരയിൽ നിന്നെടുത്തോറു് മുറിയിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു.

‘കുടുംബവും എണ്ണയും ഇതു നിസ്സാരമാണോടാ?’ കണ്ണുപിള്ള ചെറുവെളുത്ത മുന്നൊരിക്കലും ഇത്ര ചെറുതാക്കി നിസ്സാരനാക്കി ആരും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. പണ്ടേക്കുപണ്ടു തൊട്ടു് പരമ്പരയായി പേരു് പുലർത്തി വരുന്ന അവരുടെ കുടുംബവൃത്തി ഇങ്ങനെ അവക്കുതന്നെയോടെ അധഃക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടുകയോ? അയാൾക്കു കലികയറി—എതു ചെയ്യണമെന്നു് അയാൾക്കൊരു രൂപവും ഇല്ല. കലയുത്തിക്കൊട്ടു് ഇതാണ് മകന്റെ മനോഭാവം. സകലവാദം സമാധാനിക്കപ്പെട്ടെന്ന സമ്പ്രദായത്തെ അടക്കം അധഃക്ഷേപിക്കുക! അയാൾ അന്നുവരെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചിരിക്കൊണ്ടു വന്ന പ്രതീക്ഷകളെല്ലാം അടിസ്ഥാനം തെറ്റി നിലമ്പതിച്ചതുപോലെ വൈദ്യനു തോന്നി. അയാളുടെ തലയിൽ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റു വീശുകയാണ്. ആകപ്പാടെ, അടിമുടി, അയാൾ വീശത്തു. ‘കുടുംബവും എണ്ണയും ഉണ്ടാക്കാനായിരുന്നെങ്കിൽ എന്നെ എന്തിനേണ്ടനെ ചെറുതെ പണം ചിലവുചെയ്തു പഠിപ്പിച്ചു. അതിനു് കുറെ സമ്പന്നതയുണ്ടാകേണ്ട മനുഷ്യനാ പഠിപ്പിച്ചാൽ മതിയായിരുന്നല്ലോ.’

‘മുട്ടമറന്നു് സംസാരിക്കരുതു് തെന്മാടീ!—’ ‘എന്തിക്കുവീടെ ഒരു നിമിഷം ഇങ്ങിനെ കഴിയാൻ മേലാ! എന്നെ വിട്ടേച്ചാൽ മതി.’

‘ഈ മനുഷ്യനിയും വെട്ടുകൊണ്ടാണെങ്കിൽ നീ ഇവിടെ താമസിക്കാതിരിക്കുന്നതാണെന്നും. കാരണവന്നാരുടെ ആനുകൂല്യം സ്വസ്ഥതയോടെ കഴിഞ്ഞോളം.—’ ആ വാചകം അയാൾ പൂർത്തിയാക്കിയതു് ഗദ്ഗദ്ത്തോടെയാണ്. ‘ഞാൻ തന്നെയായിരിക്കും തെറ്റുകാരൻ. നീ ചാരമ്പര്യം വീട്ടു് പോകാനിടയായതു് ഞാൻ മൂലമാണല്ലോ. എന്നെക്കൊണ്ടു് അതങ്ങിനെ അവസാനിക്കണമെന്നായിരിക്കും നിശ്ചയം. പുതിയ കാര്യങ്ങൾ കൂടി പഠിച്ചാൽ പഴയതിനു് നവചൈതന്യം ഉണ്ടാകുമല്ലോയെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. ഞാൻ അതു പ്രതീക്ഷിച്ചതു തെറ്റായി. അയാൾ പതുക്കെ പതുക്കെ നടന്നു് സോമന്റെ മുറിയിൽ നിന്നു പോയി. മെതിയടിയൊച്ച അകന്നെന്നു് കേൾക്കാതായി, സോമശേഖരൻ അസ്വസ്ഥനായി മുറിയിൽ നടന്നു.

ആ സംഭവത്തിനുശേഷം അപ്പനും മകനും പരസ്പരം കാണാറില്ല. അവർ ഒഴിഞ്ഞുമാറി കഴിഞ്ഞുകൂടി.

മാസമേതാണെന്നു കഴിഞ്ഞു. അപ്പനും മകനും തമ്മിലുള്ള അന്യമുഖത്തെപ്പറ്റി മറ്റുള്ളവർ അറിഞ്ഞു തുടങ്ങി. സോമന്റെ സഹോദരിമാരെല്ലാം വിവാഹിതരാണ്. അവരവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാരുമൊത്തു് അവർ അന്യസ്ഥലങ്ങളിലാണ് താമസം. കാര്യം കേട്ടു് കണ്ണുപിള്ളയും സോമശേഖരനും മാത്രമാണു് താമസം

വിദേശ മനുഷ്യർ

മമ്മന ചാക്കോ

കുറച്ച കഥ കേൾക്കാൻ വത്ര. വെറും കഥകളല്ല; കേരളനാടിന്റെ ചരിത്രവസ്തുതകളുടെ പാവപ്പെട്ട നെയ്യ ഐതിഹ്യങ്ങൾ. അപ്പടി സത്യമെന്ന വിശ്വാസിക്കാൻ ക്ഷമയില്ല. അതേ സമയം സത്യത്തിന്റെ വിലപ്പിടിപ്പ്, അവിശ്വാസമില്ലെന്ന നിഷേധിക്കാനും വയ്യ.

‘കേരളോല്പത്തി’ എന്ന പേരിലാണ് ഈ കഥകളെല്ലാം പ്രചരിക്കുന്നത്. ആ പേരിൽ കേരളത്തിൽ പലയിടത്തു നിന്നുമായി പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. കറേയെല്ലാം പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്, പലതും അപ്രകാശിതങ്ങളായി കിടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ‘കേരളമാഹാത്മ്യം’ എന്ന പേരിലും കൃതികളുണ്ട്. പേരിലല്ലാതെ പ്രമേയത്തിൽ കേരളോല്പത്തിഗ്രന്ഥങ്ങൾ തമ്മിൽ കാര്യമായൊരു ഐക്യവും കാണുന്നില്ല. കേരളമാഹാത്മ്യവുമായിട്ടുള്ള ബന്ധവും അതുതന്നെ. അങ്ങനെ അശാസ്ത്രീയമായ കടറ ഐതിഹ്യങ്ങളുടെ സമാഹാരമായ ഈ കൃതികൾ, ഒരു കാലത്ത് കേരളത്തിൽ ഒരുതരം പ്രഭുഭരണരീതി (Oligarchy) നടപ്പിലാക്കുന്നതായി പറയുന്നു. അതേത്തുടർന്ന് പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള ഒരു വിദേശരാജഭരണവും കേരളത്തിൽ നിലനിന്നതായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പെരുമാൾവാഴ്ച എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന ഈ വിദേശമനന്താരുടെ ഭരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കഥയോ കഥയില്ലായ്മയോ അറിയുക സസങ്കരമായിരിക്കുമല്ലോ. കേരളോല്പത്തിപ്രകാരമുള്ള പെരുമാൾവാഴ്ചയുടെ കഥ പറയാം:

‘കേരളത്തിൽ വാഴുന്ന മനുഷ്യർ. സ്വർഗ്ഗവാസികൾക്ക് ഇലുപോൽ എന്നു കേട്ടു പല ദിക്കിന്നു പലവകയിലുള്ള ബ്രാഹ്മണരും കേരളത്തിൽ പോന്നുവന്നു.’ അവർ 64 ഗ്രാമക്കാരായി തങ്ങളെ പകർത്ത. പെരുമ്പുഴയ്ക്കു വടക്കുള്ള 32 ഗ്രാമങ്ങളിൽ എമ്പ്രാതിരിമാരും, തെക്കുള്ള 32 ഗ്രാമങ്ങളിൽ നമ്പൂതിരിമാരും

വാർത്തിരുന്നു. ക്രമേണ ആചാരങ്ങളിലും മറ്റും ഇതുകൂടതും തമ്മിൽ സാരമായ ഭേദമുണ്ടായി.

അന്നത്തെ പ്രധാനപ്പെട്ട രാജ്യവിഭാഗത്തിന്റെ ഉച്ചരം പേരും ഇങ്ങനെയാണ്: ‘ശോകർണ്ണത്തിങ്കൽനിന്നു’ തുളനാട്ടിൽ പെരുമ്പുഴയോളം തുളരാജ്യം; തുളനാട്ടിൽ പെരുമ്പുഴയിങ്കൽ നിന്നു പുതുപ്പള്ളിത്തോളം മുഷികരാജ്യം; പുതുപ്പള്ളിത്തുറയിൽ നിന്നു കുന്നേറിയോളം കേരളരാജ്യം; കുന്നേറിയങ്കൽ നിന്നു കന്യാകുമാരിയോളം കൂപകരാജ്യം.”

ഭരണസൗകര്യത്തിന് പതിനാറു ഗ്രാമം വീതം ചേർത്തു നാലു കഴകം തീരിച്ചു. പെരിഞ്ചെല്ലൂരും, പയ്യന്നൂരും, പറയന്നൂരും, ചെങ്ങന്നൂരും. കഴകത്തിന്റെ ഭരണാധികാരികളായി ‘തളിയാതിരി’മാരെ നിയമിച്ചു. അവർ ബ്രാഹ്മണപ്രധാനികളായിരുന്നു. രാജ്യരക്ഷ ചെയ്യാൻ സൈനികപരിചയമുള്ള ഒരു രക്ഷാപുരുഷനെയും നിയമിച്ചു. അങ്ങിനെ നാലു തളിയാതിരിമാരും രക്ഷാപുരുഷനും ചേർന്നു രാജ്യഭരണം നടത്തി.

മൂന്ന് വർഷത്തേക്കു വീതമായിരുന്നു തളിയാതിരിമാരെ തെരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നത്. “തനിക്കു താൻ മൂവാണ്ടല്ലേയുള്ളു” എന്നു വിചാരിച്ചു അവർ കോഴ വാങ്ങാനും മറ്റും തുടങ്ങി. രാജ്യത്തിലെ വരവു മുഴുവനും രക്ഷാപുരുഷനും അപഹരിച്ചു. ക്രമേണ രക്ഷാപുരുഷനും തളിയാതിരിമാരും തമ്മിൽ പിണങ്ങി. ഭരണാധികാരികളുടെ ഈ വഴക്ക് ജനമദ്ധ്യത്തിലും പ്രതിഫലിച്ചു. നാട്ടുകാരും വഴക്കാരാഭിച്ചു. കൂറുമാന്തങ്ങളും കുടിപ്പകകളും പെരുകി. പന്നിയൂർ ഗ്രാമക്കാരും ചൊവ്വരക്കാരും തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടം ഏറ്റവും ഉഗ്രമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ബ്രാഹ്മണഭരണപരാജയപ്പെട്ട ഘട്ടത്തിൽ ഗ്രാമസഭകൾ ഒന്നിച്ചേർന്നു തിരിനാവായ മണൽപ്പാറത്ത് ഒരു മഹാസമ്മേളനം കൂടി. അന്നു ചരിത്രം ഒഴിവാക്കാനായി ഒരു വിദേശക്ഷത്രിയനെ പെരുമാളാ

നും. മറ്റുള്ളവരെല്ലാം ഇവരുടെ തെറ്റിദ്ധാരണകൾ നീക്കി അച്ഛനെയും മകനെയും പൊരുത്തപ്പെടുത്തുവാൻ ചെയ്തു ക്രമേണ ഞാനും ഫലിച്ചില്ല. നാട്ടുകാർ ഈ സംഭവത്തെ പഴയതു പുതിയതു തമ്മിലുള്ള ഭിന്നിപ്പായട്ട് ആണ് വ്യാഖ്യാനിച്ചത്. സാഹചര്യങ്ങൾ മാറാതെ പുതിയതിനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കാനോ, പുതിയ സാഹചര്യത്തിൽ പഴയതിനെ കുടിയിരുത്താനോ ഉള്ള ശ്രമം എങ്ങിനെ വിജയിക്കും?

അലസനായി, ഒന്നിലും ഒരു ശ്രദ്ധയില്ലാതെ, അങ്ങിനെ എന്നും കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതിന് സോമശേഖരൻ സാധ്യമാണെന്നു തോന്നിയില്ല. ആ ഗ്രാമം വിട്ടുനാതിന് അയാൾ ഉറച്ചു. അയാളുടെ കർമ്മശരണം അവിടെയല്ല. അയാൾക്കുണസരണമായി അവിടം പരിവർത്തനപ്പെടുന്നതിന് ഇനിയും എത്ര നാൾ കഴിയണം! അതുവരെ അയാളെങ്ങിനെ കാത്തിരിക്കും.

ഒന്നിലും കലുങ്ങാതെ എത്ര പരിതഃസ്ഥിതിയും നേരിട്ടുവാനും, ശാന്തനായി അക്ഷോഭ്യനായി സാധിച്ചിരുന്ന കണ്ണുപിള്ളയുടെ കഴിവു ഇന്നു തകർന്നിരിക്കുന്നു. മകനുമായി ഇങ്ങനെ യൊരു അകൽച്ച എത്ര നാൾ അയാൾ സഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. പരമ്പരയാ അയാൾക്കു കിട്ടിയ കലവൃത്തിയോട് അവന്റെ അവിഷ്കോപാർഹമായ മനോഭാവത്തെ അവഗണിച്ച് അവനുമായി യോജിച്ച് പോകുന്നത് പഴയ തലമുറകളോടു കാണിക്കുന്ന കടമായിരിക്കുമെന്നയാൾ വിശ്വസിച്ചു. ഒരു വിട്ടുവീഴ്ചയും അയാൾ ചെയ്തില്ല. അതിനു തയ്യാറായുമില്ല.

അന്നു രാവിലെ പ്രാതാന കഴിഞ്ഞു, പുറമുഖത്ത് പനം തട്ടക്കിൽ ചമ്പ്രം പുട്ടിയിരുന്നതിന്നു കണ്ണുപിള്ളയുടെ സമീപം സോമശേഖരൻ ചെന്നു നിന്നു. ശോകനിർഭരമായിരുന്നു അയാളുടെ മുഖം. ഏതാണു ഏഴമാസത്തോളമായി അവർ ഒന്നിച്ചു അങ്ങിനെയൊരു രാഗത്തു നിന്നിട്ട്. ശോകമുകമായ അന്തരീക്ഷം!...അല്ലനേരത്തേക്കു രണ്ടുപേക്കും ഒന്നും മിണ്ടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

‘ഞാൻ പോകുന്നല്ലോ!’ സോമശേഖരൻ നമസ്സരിച്ചുകൊണ്ടു പുറക്കു പോഞ്ഞു. ‘എന്റെ പ്രവർത്തനശരണം ഇവിടെയല്ല. എന്റെ തെറ്റുകൾ പേറുകൊണം!’ ഗൽഗദം...

കണ്ണുപിള്ള വികാരരഹിതനായിരുന്നു. അയാളൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. മകനെ ഒന്നു നോക്കുകമാത്രം ചെയ്തു.

സോമശേഖരൻ അച്ഛന്റെ മറുപടി പ്രതീക്ഷിച്ച് അല്ലനേരം നിന്നു. അദ്ദേഹമൊന്നുമുറിയട്ടുകയില്ലെന്നു തോന്നിയപ്പോൾ അയാൾ സാവധാനത്തിൽ മുറാത്തിറങ്ങി. പടിപ്പുരയെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു. പടിപ്പുരയിറങ്ങി അവൻ നടന്നു മറയുന്നതു നോക്കി ആ പിതാവു അവിടെ ഇരുന്നു. അയാളുടെ കഴിഞ്ഞ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. പ്രഭാതത്തിൽ പുറമുഖത്ത് കൊടുത്തിവച്ച നെയ്യ വിളക്കിലെ തിരി അണഞ്ഞു. കിരീടത്തിൽ നിന്നു ഉയർന്നു പടർന്ന മൃതശവേ നോക്കി നിറകണ്ണോടെ, ഗൽഗദത്തോടെ കണ്ണുപിള്ള അവിടെയിരിക്കുകയാണ്.

